

Οι ρυθμίσεις της κυπριακής νομοθεσίας για τις εκτρώσεις και τα ηθικά ζητήματα (π. Σάββας Μιχαηλίδης, Ιερέας Ρωσικής Εκκλησίας Λεμεσού)

/ [Πεμπτουςία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177773>]

Η Miriam Gebhardt έγραψε ένα εξαιρετικό βιβλίο για τους μαζικούς βιασμούς των γερμανίδων γυναικών προς το τέλος του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, τόσο από τον Ερυθρό Στρατό όσο και από τους Δυτικούς Συμμάχους (Als die Soldaten kamen. Die Vergewaltigung deutscher Frauen am Ende des Zweiten Weltkriegs, München 2016). Εντυπωσιακή είναι η περίπτωση της H.R. (σ. 241). Πρόκειται για μια μητέρα τεσσάρων παιδιών ηλικίας τότε από τριών μέχρι δέκα ετών, η οποία βιάσθηκε το 1945 κατά τη φυγή της οικογένειας από το ανατολικό μέτωπο. Το παιδί της από τον βιασμό το μεγάλωσε στη Δυτική Γερμανία. Το 1959 έγραψε στον

Ομοσπονδιακό Υπουργό για την Οικογένεια ζητώντας τα ίδια ωφελήματα για το πέμπτο παιδί της, όπως και για τα άλλα παιδιά της που είχε από τον αποθανόντα στον πόλεμο σύζυγό της. Ιδού ένα απόσπασμα από την επιστολή της: «Σας ερωτώ κύριε Ομοσπονδιακέ Υπουργέ, αυτά τα παιδιά (Σ.Σ. εννοεί τα παιδιά από τους βιασμούς) είναι λεπροί, ώστε να τα μεταχειρίζονται όπως τα ζώα; Αγαπώ αυτό το παιδί, όπως ακριβώς και τα άλλα, διότι και αυτό το παιδί το έφερα κάτω από την καρδιά μου».

Θα ερωτήσει κάποιος, γιατί στην Κύπρο, σε αντίθεση με τη Βρετανία, δεν χρησιμοποιείται η ψυχιατρική ένδειξη για τη νόμιμη έκτρωση στα κρατικά νοσοκομεία; Σε ένα μικρό τόπο όπως είναι η Κύπρος, η παράνομη έκτρωση από τους ιδιώτες ιατρούς είναι βολική και εχέμυθη. Αυτό βολεύει και το Κράτος, το οποίο ανέλαβε μόνο τη θανάτωση των εμβρύων με μεσογειακή αναιμία και άλλες γενετικές ασθένειες, ώστε να μην «επιβαρύνεται» το κρατικό σύστημα υγείας με τη θεραπεία τους. Είναι ευνόητο το μήνυμα που στέλλει η έκτρωση των αναιμικών εμβρύων σέ όσους αναιμικούς κατάφεραν να γεννηθούν. Οι εμπνευστές του νομοσχεδίου, παραθεωρώντας την εμπειρία της Βρετανίας όπου ο ίδιος νόμος με τον δικό μας χρησιμοποιείται ευρέως για τη νόμιμη έκτρωση, και επιθυμώντας να διευκολύνουν τις γυναίκες που επιζητούν την έκτρωση, αντιγράφουν τώρα τον ελληνικό νόμο• δηλαδή την ελεύθερη έκτρωση μέχρι τις 12 εβδομάδες χωρίς καμιά ιατρική βεβαίωση. Ακόμη το νομοσχέδιο, κατά τα δημοσιεύματα των

εφημερίδων, επιτρέπει την έκτρωση μέχρι τις 19 εβδομάδες για την εγκυμοσύνη κατόπιν βιασμού ή αιμομιξίας και για την εγκυμοσύνη διά εκμεταλλεύσεως ανήλικης ή γυναίκας με πνευματική καθυστέρηση. Τέλος στο νομοσχέδιο δεν υπάρχει χρονικό όριο εκτρώσεως, εφ' όσον ένας ιατρός διαπιστώσει σοβαρή ανωμαλία του εμβρύου ή κίνδυνο της ζωής της εγκύου ή κίνδυνο σοβαρής και διαρκούς βλάβης της σωματικής ή ψυχικής της υγείας. Επομένως ο συνδυασμός της ελεύθερης έκτρωσης μέχρι τις 12 εβδομάδες και της χωρίς χρονικό περιορισμό έκτρωσης για την ψυχική βλάβη της εγκύου καλύπτει νομικά όλες τις εκτρώσεις.

Εάν η ελεύθερη έκτρωση θα είναι μελλοντικά και πληρωμένη από το ΓΕΣΥ, ως εάν να επρόκειτο για μια συνήθη θεραπευτική επέμβαση, τότε δημιουργείται και συνειδησιακό πρόβλημα σε όλους εμάς, που αντιτιθέμεθα στην έκτρωση. Εννοώ ότι θα υποχρεωθούμε να χρηματοδοτούμε την έκτρωση, τόσο με τη συνεισφορά μας στο ΓΕΣΥ όσο και διά της κρατικής φορολογίας, αφού και το Κράτος θα συνεισφέρει στο ΓΕΣΥ. Με άλλα λόγια οι υπερασπιστές των πάσης φύσεως ατομικών δικαιωμάτων επιζητούν να επιβάλλουν σε ανθρώπους των οποίων η συνείδηση αντιτίθεται στην έκτρωση έμμεση οικονομική συμμετοχή στη μαζική θανάτωση αθώων πλασμάτων. Το θέμα της κατάργησης της δωρεάν έκτρωσης στα κρατικά νοσοκομεία είναι στην επικαιρότητα στη Ρωσσία μετά την ιστορική ομιλία του Πατριάρχη Μόσχας Κυρίλλου στη Δούμα (τη Ρωσική Βουλή) στις 22. 1. 2015. Ο Πατριάρχης, παρά το ότι είναι γενικώς εναντίον των εκτρώσεων και υπέγραψε μάλιστα και σχετική διακήρυξη όπως και πολλοί άλλοι πολίτες, επέλεξε στην ομιλία του να επικεντρωθεί σε αυτό που είναι επί του παρόντος εφικτό: την κατάργηση της δωρεάν έκτρωσης στα κρατικά νοσοκομεία. Δηλαδή η γυναίκα που θέλει να καταφύγει στο κρατικό σύστημα υγείας για έκτρωση να πληρώνει η ίδια τα έξοδα της επέμβασης, αντί να χρησιμοποιούνται τα χρήματα των ασφαλισμένων πολιτών. Ο Πατριάρχης είπε στους βουλευτές μεταξύ άλλων και τα εξής: «Θεωρώ ηθικώς δικαιολογημένη την αφαίρεση της επέμβασης του τεχνητού τερματισμού της εγκυμοσύνης από το σύστημα της υποχρεωτικής ιατρικής ασφάλισης, το οποίο στηρίζεται στη φορολογία των πολιτών, μεταξύ των οποίων είναι και εκείνοι που κατηγορηματικά δεν αποδέχονται τις εκτρώσεις. Εδώ θα ήθελα να απαντήσω σε αυτούς που έχουν αντίθετη άποψη. Μας λένουν ότι η αφαίρεση των εκτρώσεων από το ασφαλιστικό σύστημα θα αυξήσει τον αριθμό των παρανόμων εκτρώσεων. Με συγχωρείτε, οι παράνομες εκτρώσεις γίνονται δωρεάν; Υπάρχει έστω και ένας παράνομος εκτρωποιός, ο οποίος κάνει δωρεάν έκτρωση;» (<http://www.patriarchia.ru/dp/text/3960558.html>). Ο Πατριάρχης σε συνέντευξή του στο πρακτορείο ΡΙΑ στις 20. 11. 2016 είπε ότι η απαίτηση της καταβολής των εξόδων της έκτρωσης σε κρατικό νοσοκομείο από την ίδια τη

γυναίκα δείχνει την αρνητική στάση του κράτους έναντι των εκτρώσεων. Μάλιστα έφερε ως παράδειγμα τους αλκοολικούς και τους ναρκομανείς για τους οποίους ουδείς απαιτεί στη Ρωσία τη δωρεάν προμήθειά τους με ποτά και ναρκωτικά (<https://ria.ru/religion/20161120/1481735577.html>). Η ιστορία της νόμιμης έκτρωσης στη Ρωσία έχει μερικές ιδιομορφίες. Η Σοβιετική Ένωση υπήρξε η πρώτη χώρα στον κόσμο, που νομιμοποίησε την έκτρωση το 1920. Ο Στάλιν φοβούμενος τις δημογραφικές επιπτώσεις της ελεύθερης έκτρωσης ποινικοποίησε την έκτρωση το 1936. Το 1955 – δύο χρόνια μετά τον θάνατο του Στάλιν – πάλιν αποποινικοποιήθηκε η έκτρωση, αν και εγίνοντο και εκστρατείες που προειδοποιούσαν τη γυναίκα για τις σωματικές επιπτώσεις της έκτρωσης, παράνομης και νόμιμης.

(συνεχίζεται)